

OUTSIDE ROOM

The Room That Isn't One Of The Ten

ЗОВНІШНЯ КІМНАТА GILLETTE

Кімната, яка не входить до десяти

Я написав сільську сагу, а не інтелектуальну, бо моя освіта не дозволила б мені інакше. З четвіркою з італійської я зміг отримати атестат лише завдяки спортивним заслугам, одній жінці та директорові, який оцінив подарунок — п'ять літрів мого вина.

Хахахаха.

Я хотів дати людям вправу для розуму, і для неї не потрібен був ні диплом, ні науковий ступінь. Я створив десять кімнат і думав, що закрив розділ у житті кожного, але озирнувся довкола й зрозумів, що дещо залишив назовні.

Що?

Себе.

Зі своїми недосконалостями, своїми вадами, своїми особливостями, оманливими сторонами, своєю образливістю, своїм бажанням поквитатися, абсурдом, вміщеним у формат, а ще зі звичкою постійно привертати увагу, не будучи насправді цікавим, — і це завжди змушувало мене всміхатися.

Так, поруч зі мною завжди був хтось, хто хотів показати мені дорогу, що я маю робити, як я маю це робити, навіщо я маю це робити, ніби хотів посвятити мене в щось. Але я не був ні в релігійному ордені, ні в духовному. Я був у власному житті, де мати чогось навчитися — логічно, а от коли тобі вказують, як це робити, — ні.

Не тягнімо, бо кожен читач утомлюється й хоче знати кінець. Можливо, одного дня я почну писати кінець на початку історії, щоб усі зрозуміли, що кінець — єдиний справжній початок.

Перш ніж сісти й чекати смерті, я завжди шукатиму ідеальне місце, щоб це зробити. Але повірте мені: серед стількох виборів і стількох можливостей я не знаходжу кращого місця, ніж в обіймах жінки. Навіть якщо вона не моя, це не має значення. Мене це не надто обходить.

Хахахахаха.

Це найкраще місце, місце, звідки все почалося і де все закінчується. Але ніхто ніколи не стає таким незабутнім, як написаний текст.

Ferdinando

P.S. Я людина слова, і жінки це впізнають, а це компенсує кілька не надто вражаючих виступів.